

во да си купишъ и за това дойдохъ да те посвѣтвамъ. Искашъ ли да дойдешъ съ мене?

— О, какъ не, зарадвамъ ѝ казахъ азъ.

— Нощесъ, въ 12 часа, ний ще отидемъ въ черкова. Ела!

Азъ взехъ шапката си и тръгнхъ подиръ неж. Полегичка мвнжхме по салона, дойдохме до пжтнята врата, която се отвори безъ скрибуцание и голѣмото черно куче — Баронъ, косто пазеше ноця, ни остави да минемъ безъ да поръмжи. Земята бѣше покрита, както вече ви казахъ, съ дебелъ снѣгъ; дървесата сж бѣхж промѣнили, толкова бѣхж прѣтоварени съ снѣгъ. На по вечето отъ тѣхъ висѣхж дълги шушулки отъ ледъ, прилични на тия, които сладкаритѣ правятъ отъ захаръ за нова година Мене не ми бѣше вече студено, защото *Феята* като че испускаше около себе си топлина; вѣтрътъ бѣше прѣстаналъ, навѣрно като ж видѣлъ, и се бѣше скрилъ въ тъмнитѣ гжсти гори, гдѣто стоеше прѣзъ хубавитѣ дни. Снѣга рускаше подъ краката ни, а мѣсеца освѣтляваше пжтя ни.

Селото бѣше доста далечъ, но ний вървѣхме бържѣ и изведнжж достигнжхме до първитѣ кжщи: нисички колиби, покрити съ слама, сградени отъ камъни и глина, въ които живѣхжх бѣдни работници.

„Не е ударила още камбаната за черкова, ми каза малката Фея, която постоянно ме държеше за ржка. Нека се отбнемъ за малко при дѣда Ивана; азъ виждамъ свѣтлина прѣзъ пукнатинитѣ на вратата му“.

Дѣдо Иванъ бѣше бѣденъ и се прѣхранваше отъ занаята си, и отъ труда на дъщеря си: една хубавичка, млада мома, която Богъ му бѣше испратилъ, за да подкрѣпж старинитѣ му съ своята младостъ. Прѣзъ врѣме на войната, той бѣше останалъ сакатъ съ единия си кракъ. Той плетеше кошници и поправаше голѣмитѣ селски столове, а дъщеря му работеше по полето.

Ний влѣзохме въ колибата и Феята се изгуби. Тя се явяваше само на мене.